

Død". Jeg gjorde straks opmærksom paa — og har, som sagt, gentaget det, hver Gang jeg har skrevet om dette Spørgsmaal —, at det er en ganske umulig Regel i alle de Tilfælde, hvor Enken eller Enkemanden slet ikke søger straks efter den andens Død, og det er meget hyppigt, at de ikke gør det. Hvis de søger langt senere, er der ingen Regel. § 2 mangler ganske en Forældelsesfrist, og Følgen vil blive, at man rundt omkring kan administrere vidt forskelligt og ofte vil være i Tvivl. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor man ikke ændrer sligt, naar det paatales Gang paa Gang. Der gælder her den samme Bemærkning, som jeg gjorde med Hensyn til de andre Ændringer, at det frembyder ingen som helst Vanskeligheder at forandre Loven paa dette Punkt.

Det næste Punkt er § 3, der, som jeg allerede paaviste i 1914, maa føre til den Fortolkning, at en forbigaaende Fattighjælp til et enkelt Barn bringer Enken med hele Familien ind under Fattigvæsenet, saaledes at hun mister Enkebørnsunderstøttelsen, medens en vedvarende Fattighjælp til et Barn, som allerede er under Fattigvæsenet, overhovedet ikke paavirker Understøttelsen til Enken og de andre Børn, skønt hun altsaa faar fast Fattighjælp. Det er et ulogisk og saglig urimeligt Resultat. Folketingsmand Parkov var inde herpaa og citerede ogsaa min Fortolkning, men der er ikke blevet rettet noget. Jeg skal imidlertid ikke gaa nærmere ind paa, hvilke Konsekvenser dette fører til, navnlig ikke efter de Udtalelser, som ogsaa den højtærede Minister har fremsat i Dag. Jeg vil kun sige, at det havde ikke været vanskeligt fra Ministeriets Side at rette dette Punkt, da Lovforslaget skulde fremsættes. Nu maa vi diskutere i Udvalget, hvorledes det vil være muligt at komme udenom Inkonsekvenserne.

Det tredje Punkt — og det er, hvis jeg har Ret, hvad jeg ikke er saa sikker paa som ved de andre, ganske puvsigt — angaar § 10, hvor der staar, at „Udgiften af den kommunale Bestyrelse anmeldes for Amtet til delvis Godtgørelse efter Lovens § 4.“ Men Amtet skal intet som helst godtgøre, hverken helt eller delvis, hverken efter § 4 eller nogen anden Paragraf af Loven. Sagen er, saa vidt jeg har kunnet forstaa, at der i det oprindelige, af den daværende Indenrigsminister fremsatte, Lovforslag stod en Bestemmelse, der netop gik ud paa, at en Del af Udgifterne skulde bæres af Amtsfonden. Der var det altsaa rigtigt med denne Bestemmelse, men da man ved

Forhandlingerne i Folketinget ændrede dette, glemte man at stryge Refusions- og Anmeldelsesregelen i § 10, og saa maatte den heller ikke stryges i Loven af 1920; vi skal til evig Tid køre rundt med en fuldstændig meningsløs og indholdsløs Bestemmelse, fordi Folketinget i 1913 glemte at stryge den. Hvis jeg har Ret heri, vil jeg henstille, at Landstingsudvalget tager det Mod til sig, at det stryger en Bestemmelse, som intet Indhold har — ud over at forvirre Administrationen, der ikke kan forstaa, hvad det er, der skal anmeldes.

Efter saaledes at have raset paa min Forfatteræres Vegne — der kunde for Resten være adskillige andre Punkter —, vilde jeg gerne et Øjeblik — jeg er lige ved at være færdig — vende tilbage til § 2, sidste Stykke, der er indsat i Folketinget, men hvis Affattelse ikke synes mig, for at bruge et mildt Udtryk, sproglig heldig. Det begynder: „Lige med de i 2det og 3die Stykke omhandlede Børn bliver o. s. v.“, men 3die Stykke omhandler ingen Børn eller rettere sagt, det omhandler de Børn, der er omtalte i 2det Stykke, og som man altsaa allerede har nævnt. Det er en underlig Logik. Videre siger sidste Stykke i Midten, at Bidrag kan ydes til „Børn af Forældre, af hvilke den længstlevende ikke har og ikke har kunnet nyde Understøttelse efter nærværende Lov“. Det er ikke til Børn af Forældre, man kan yde denne Understøttelse, det er kun til de i § 1, 1ste Stykke, nævnte Børn af Enker eller Enkemænd, og det er fortolkningsmæssigt noget ganske andet. Endvidere kan man aldeles ikke sprogligt sige „af hvilke den længstlevende ikke har og ikke har kunnet nyde Understøttelse“, thi saa gaar „har“ paa „Understøttelse“, og en afdød kan man ikke godt udbetale Understøttelse. Det er en ganske mærkværdig Formulering, som vi absolut ikke kan være bekendt at sende ud. — Fremdeles skal der i Slutningen af samme Stykke — det er den fjerde eller femte sproglige Fejl — indsættes § 2, 3die Stykke.

Til § 11, 3die Stykke, er der den lille Bemærkning, at det, saa vidt jeg kan se, virker forvirrende, at der staar Ordet „i øvrigt“ i sidste Stykke, 2den Linie. Endvidere havde jeg opdaget det samme, som det ærede 8de landstingsvalgte Medlem (Oluf Jensen) var inde paa, den yderst mystiske Regel i § 15, hvorefter det bliver Understøttelser af Fattigvæsenet i den ordinære Rigsdagssamling 1921—22, som det kommer an paa.